

5813 2. Beh. af Lovf. om Tilsyn med Fremmede og Rejsende m. m. 5814

ellers ikke til Grund for Ordningen af Samsundsforholdene enten paa Lovgivningens eller Administrationens Omraade. Dertil kommer, at her, som den ærede Justitsminister korrekt har fremhævet, ikke skjæles mellem Bagabonder og Ikkebagabonder, men imellem Formuende og Ikkeformuende, og at de fine Bagabonder, der mange Gange ere de største Gavnøye, slet ikke komme ind under denne Regel. Skulde jeg nogensinde kunne gaa ind paa Noget, der lignede dette, maatte det ialtsald kun ramme den Herbergerer, der var dømt for Misbrug af sin Næring, som altsaa havde oversiddet et Polititilhold eller Sligt. At en saadan tvingende Forholdsregel kan anvendes mod en vis Art af Næringsdrivende, medens andre Arter Næringsdrivende, der ikke ere mere nødvendige for Samsundet, ere fritagne, vilde føre til mange Ulemper ogfaa for selve den Politimester, der gjør Brug af en saadan Bestemmelse. Jeg kan derfor ikke tilraade en saadan Bestemmelse. Jeg tror ogsaa, at Politimesteren, navnlig i Byer, hvor der er mange saadanne Herbergerere og Bærtshusholdere, i Regelen let kan faae det ordnet paa en anden Maade. Disse Folk maa sætte megen Pris paa at staa sig godt med Politimesteren, og naar han siger til dem, naar Et eller Andet er paa Færde, naar en gebigen Skurk er efterlyst — om en Mand, der har forset sig i en mindre Grad, anholdes en Dag før eller senere, har jo ikke Stort at sige — naar han da siger til dem: Giv mig Underretning, vær mig behjælpelig med at faae fat paa denne farlige Person, og han betror dem et Signalement, saa kunde man nok ad denne Overenskomstens Vej komme ud over saadanne Vanfæligheder, som man her søger at fjerne ved denne Bestemmelse. Jeg ser ikke rettere, end at, da den ærede Justitsminister og Udvalgets Flertal have stillet sig indifferent til Forslaget under Nr. 1, staaar Bægtstaaalen saa lige, at der kun hører et lille Gran til at bringe den ene af dem til at svæie, og jeg vil da tillade mig at lægge dette lille Gran, min Stenime, til Forbel for Forslagsstillerne, thi jeg skønner ikke rettere, end at Redaktionen af Paragrafen vil blive heldigere, forstaaeligere og tydeligere efter de ærede Medlemmers Forslag, og med den antydede Ændring, som den ærede Ordfører meget fint bemærkede med Hensyn til Forslaget under Nr. 2, kan jeg ikke se rettere, end at det Samme er Tilfældet med det. Jeg skal endnu kun gjentage, at jeg vilde være det ærede Udvalg meget forbunden, ikke saameget for selve dette Spørgsmaals Stykke i Forslaget under Nr. 5 om Sognefogeden, som

for det Princip, der ligger til Grund derfor, og den Ulykke, det kunde gjøre, om vi stillede os bestemt derimod, om Udvalget vilde stille sig staaensomt mod anderledes Tænkende med Hensyn til dette Forslag.

Justitsministeren (Klein): Det ærede Medlem udtalte sig meget stærkt imod Ændringsforslaget under Nr. 5, der er stillet af Udvalget med Undtagelse af eet Medlem. Derfor det ærede Medlem vil efterse de Udtalelser, der ere fremkomne fra mig ved denne Sags første Behandling her i Thinget, vil han deri finde megen Overensstemmelse mellem os. Jeg er i Realiteten ganske enig med ham i hans Betragtning af dette Forhold. Naar jeg i Landstinget henstillede, om det var rigtigt at tilføie dette Stykke, om hvis Udeladelse der nu er Tale, grundebe jeg denne Henstilling i Virkeligheden ene derpaa, at jeg maatte erkende, at det formelt egentlig ikke hører hjemme i denne Lov at gjøre Forandringer i Lyndelovgivningen; men efter at man nu engang er kommen ud over denne formelle Betænkelse i det andet Thing, henstiller jeg til det ærede Folkething, om det nu er Umagen værd at styde dette Stykke ud af Lovven, som jeg i Realiteten anser for heldigt, efterat Landstinget har taget paa sig at begaa denne lille formelle Synd. Naar jeg tillod mig nu at begjære Ordet, var det imidlertid nærmest foranlediget ved Udtalelserne af det ærede Medlem angaaende et Par andre Punkter. Han udtalte saaledes med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 7, at han, ogsaa hvad dette Ændringsforslag angaar, væsentlig delte den Opfattelse, der er gjort gjældende af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg). Jeg vil imidlertid tillade mig i den Anledning at udtale, at jeg anser det for at være en ganske naturlig og heldig Vej, som Udvalget er kommet ind paa ved dette Ændringsforslag under Nr. 7. Da det har viist sig, at der, i alt Fald som Sagen for Eiden staaar, har været delte Meninger om, hvorledes de her henhørende Spørgsmaal bør løses gennem Lovgivningen, forekommer det mig meget heldigt, at man her har fundet en Maade til at kunne komme ud over disse Spørgsmaal paa, hvorved denne Lovs Skæbne ikke kommer til at afhænge af, om det lykkes at komme til Enighed mellem de to Dele af Rigsdagen om dette Fattigspørgsmaal i sin Helhed, og det forekommer mig, at saalænge det er uafgjort, hvilken Regel der skal opstilles som den rigtige og almengyldige paa dette Omraade, er det naturligt at lade det forblive